

סרטים ממקום למקום

הבן האובד (ארמון דוד; תל-אביב; ישראל) לא צריך עלילה בסרט. אבל צריך שמה שקורה בנפשו של הגיבור יהיה די עשיר כדי לספק מתח ועניין במקומה. כבן האובד אין עלילה, ואין גיבור מעניין. באופן זמני נקמת אמו של הנער האובד לבית-החולים, אביו צריך לנסוע לי- סדום להרוחח כסף — והנער מסתובב מי- מקום למקום מבלי למצוא מקום. זה דבר זמני, ועליכן כבר מההחלה לא מאמינים למצבו הטראגי של הנער. אבל חוץ מזה, הנער עצמו לא מעניין. הוא עובד, בפנים קפואות, במסעדה שם השאיר אותו אביו. הוא בורח משם, בפנים קפוי- אות, לאחר שהאשימו אותו בגניבה. הוא חוזר, בפנים קפואות, לביתו הריק — ישן בין העצים של מקוה ישראל מסתובב בים — ונראה שאין קשר בינו לבין מה שעובר עליו.

פרצוף המריהבועה. אשם, קודם כל, המישחק הגרוע של הנער — שאינו מסוגל

ג'ולי כריסטי ב"פמוליה" שני צדדים לאכזריות

להשמיע בטבעיות את המשפט הפשוט ביותר שהוכנס לפיו; והמשפטים בסרט כהר- בים דוקא בעברית נעימה, מדוברת, שוטפת. אך לילד אין שום חן, שום דבר. הוא לא מסוגל להתזקק, בעזרת פרצופו הריק ו- הסרההבועה את הקהל, במשך שעותיים.

הסרט מבוים יפה, הצילומים מצויינים, הסצינות נחתכות בזמן ומתחלפות בקצב מהיר. נינט דינר ויצחק שילה ממלאים באופן רגיש את תפקידי האבא והאמא. כל דמויות המישנה משכונות, הילדה הקטנה דורית שור היא ממש ילדת-פלא והבמאי הלך גם בדרך הנכונה, וניסה להראות את בדיווחו של הנער רק על-ידי זה שניצן לו ללכת ממקום למקום, לברוח ממקום למקום — ולחפש בכל מקום בית ולא למצוא אותו.

אלא שהנדידה הזאת לא הופכת דבר מוצעו; הן בגלל מישחקו של הגיבור, והן בגלל הרבה פרטים מלודרמטיים שנערמו עליה. נסיון לסחוט דמעות פה ושם, תמונות בנוסח סרטיהאמריקההוליווד האיסלקיים וכי. הכרט נשאר בין שני הסריגונות. הוא לא מעורר רצון לבכות בקהל שמתאים לזה ולא מוצעו את הקהל האחר.

המשוגעת והיפהפה

פמוליה (גת; תל-אביב; בריטניה) היא מקסימה. היא מטורפת. היא קאפריזית ו- מלאה רעיונות. היא מצלצלת בדרך אהובה בשלוש בלילה ודוחפת לו לתוך אוזניו טיובה ענקית. היא באה, היא נעלמת, היא משגעת אותו ואת הקהל. זוהי ג'ולי כריס- טי, בדמותה של אשה אנגליה — נשואה ליפהפה מיליונר — המחפשת אהבה והרפת- קות במקומות אחרים.

הוא עצוב. בודד. הוא עזב את חיי ה- נשואין — כי הוא רצה אהבה ולא משפחה;

הסקנדל האחרון של הבמה הישראלית:

אנס ואוננות - מותר, להרוג ילד - אסור!

מייך אחרי מלחמת-ששת-הימים גאה גל של התחסדות המאיים להציף את הארץ, באיצטלה של שמירת-המידות ו-חזר זה לערכים הישנים. תרבות של גיטו חזר רה למוספים-לספרות-ואמנות של היומר- ניס, וכתבים ממדרגה שלישית הפכו לסופי- רים מפורסמים בזכות הפורנוגראפיה המל- חמתית ויחר יצירות-קרבות.

הבמאי ארלינג כהן, השקיע כסף, מרץ וזמן כדי להעלות הצגה שתתן סטירת-לחי לתושבי צפון-י.א.

גרוע מכל אלה היה המשבר המחודש שעבר על הבמה הישראלית. בעוד שלפני שנתיים נזמה היה, כי משבר ארבעת הגדוי- לים — הקאמר, תיאטרון חיפה, הבימה ואהל — מביא לשיגשוג במות קטנות וניסיונות, הפכו גם רוב התיאטרונים הקט- נים, למחרת המלחמה, לממוסחרים, הציגו קישש מלחמתי — או נעלמו מעל הבמה.

אחר שחש בחופעה זו תוך כאב, היה הבמאי הצעיר (32) ארלינג כהן, איש רוח ממושקף ורציני, ילוד קופנהאגן ש- למד בימיו בבית-ספר לאמנות הבמה ב- לונדון.

כדרכו, לא לחם ארלינג כהן בשקיעה התרבותית כמו רבים מחבריו, כי הצהרות ובמאמרים חוצבי-להבות. תחת זאת הקים בשקט במה קטנה חדשה — תיאטרון קאליבאן — ורכש את הזכויות של מחזה בעייתי, פרי-עטו של המחזאי הצעיר הבריטי אדוארד בינד.

עוגב אחר האם דודו טופז ואסידידתו, רות גלר, נפגשים בחדר אחד, לפני צאת האם לבלות. דודו מנסה לפתות את האשה המבוגרת לשכב איתה, מנצל את בקשת רות שיתקן את החור שבגרב כדי לעגוב עליה.

רגשות ולא הרגלים. והוא לא מוצא עכשיו לא את זה ולא את זה.

ריקנות וקפם. ויש עוד אחד בסרט: הבמאי המבריק, ריצ'ארד לסטר, הוא מופיע שם בקונצ'ים ובלחצות, עם תמר- גות ציבועניות של דיסקוטקים הומים, ו- תמונות ציבועניות של קיבות הומיות; עם בתי-חולים לבנים ובתי-פאר ירוקים. ריצ'ארד לסטר, הקוסם הגדול, מופיע כאן שוב בכל התיירוואויות שלו — ה- מכסה, הפעם, באופן די ברור על ריקנות מחשבתית.

עוד פעם מופיעה האלימות על בד ה- טלוויזיה, ברחובות, בכל מקום. הנוצר הצעיר העוסק במין וריקודים, מול העולם החולה, המתדרדר. הכל כבר מוכר וידוע — אך נשאר עוד הקסם הניפלא של ג'ולי כריסטי, שהוא חמיד חוש, והמישחק של ג'ורג' סקוט שהוא ממש עצום.

מלחמות דון קישוט

הסתערות חייליהפרשים (הוד; תל- אביב; בריטניה) מביאים אל השחקן הענק ג'ון גילגוד, הממלא כאן תפקיד של מפקד מטומטם וסוילי, מרגל רוסי שיש בידו אינפורמציה חשובה על התוכניות הצבאיות של האויב. "מה? הבאתם אלי, לחזרי, מרגל?" שואל המפקד, "שאני אדבר עם מרגל?" ואחר-כך הוא פונה לבחור הרוסי ושואל אותו בבוז מהול בעלבוין: "אתה לא מתבייש? מה היתה אומרת על זה ה- אמא שלך?"

ככל שבזים למפקד הזה ולחבריו השמי- רניים המנוחכים, המחוארים כאן בהימור- חריף ונפלא, כך אהבים אותם יותר — משום שהם היו היחידים שיכלו עוד למנוע את המלחמות האינטליגנטיות והיעילות ש- באו לאחרי-כך.

את הצעירים היפים והאינטליגנטים, לעו- מת זה, אהבים במשך כל הסרט. מקחים יחד עם הקצין דיוויד המינגס שיצליח ל- הילחם בטיפשות המשעעת של מפקדיו. אהבים אותו יחד עם תנסה רדגרייב. אשת- חברו, מערצים אותו כשהוא משתלט על סוסים פראיים, וחולמים יחד איתו על עולם טוב יותר, ועל צבא טוב יותר, ואז שוכחים וזוכרים לסירוגין מהו העולם הזה שאליו הוא הביא אותנו.

יש בסרט נסיון לתת את החייהיים של חיליהפרשים הבריטי: ניקוי הסוסים, תר- גילים, נשפים; אבל כיוון שההי זה כשל- עצמו אינו מעניין אותנו כיום, הרי חלקים גדולים בסרט נמצאים על גבול השיעמום. קרב בגלל רשלנות. ברגע שנכנס ההווה לתוך העבר, וברגע בו מופיעה על הבד דמותו הנפלאה של ג'ון גילגוד, חד- לות התמונות להיות כלי-כך סתמיות, מת- מלאות הומור ומשמעות.

אבל הקטע הגדול ביותר שבזכותו ייכנס הסרט הזה להיסטוריה הוא תיאור הקרב הנורא, בו נשלח חיליהפרשים האנגלי ה- מפורסם להילחם עם רמחים בתותחי הצ- בא הרוסי — בגלל רשלנות, וחוסר-ידיע. ואחר-כך, באות התמונות שלאחר הקרב: סוס בודד מחפש את בעליו, וזמיות רב- אים של חיילים מובסים עולות מתוך ה- ערפל והעשן, הזמן שהמפקדים מעבירים מהאחד לשני את האשמה באסון. חוץ מזה יש להסתכל בשבע עיניים על האנימציה של הקאריקטורות המתקופה, המלחמת- את הסרט ומתוות יצירת-מופת נפרדת.

חדריך

אמנות

פרמונה (פאריז תל-אביב) שתי נשים, לבון, בנוף ימי חשוך, מתעללות האחת ב- שנייה. לכל אחת יש חיים מלאי שקרים וזיופים, הצגות אינסופיות המזייפות את הרגשות והופכות את בני-האדם למפסלצות. הגיבורה האחת — שחקנית מפורסמת — בורחת מחיי השקר בעזרת שקר נוסף, ניכ- נסת לשתיקה מתמדת. הגיבורה השנייה — המטפלת שלה — מוסה בתמימותה הילדור- תית להתגבר ולהילחם. אינגמאר ברגמן, שבדרך כלל הצד החוק שבו הוא כוחו הקולוועי, נותן בסרט הזה לפעול לצד החלש שלו: רעיונות ומילים ושיחות שאינן הופכות לאמנות, ונשארות בגדר הרצאות.

פעולה

הטוב, הרע והמבוטח (אופיר, תל- אביב).